

maalet om, hvad der skal til for at opretholde en ordentlig Kystfredning, er ganske anderledes vanskeligt. Det er navnlig paa saadanne Steder, hvor der maaske er temmelig grundt Vand et Stykke ud, men hvor der er et stærkt Bølgeslag mod Kysten, og hvor den egentlige Kystfredning muligvis ligger adskillige Hundrede Favne ude i Form af store Sten, der agere en Slags Bølgebrydere, saaledes at Bølgernes Rasen mod Kysten ikke faar saa meget at sige. Men at bedømme, hvor langt man skal gaa ud, for at Kysten kan siges at være tilbørlig fredet, er ikke saa ganske let. Jeg vilde derfor ønske, at der var medoptaget en Bestemmelse om, at det kunde forlanges, at Synsmændene i Tilfælde, hvor det var nødvendigt, skulde assisteres af et sagkyndigt Skøn. — Jeg tror saaledes, at der er adskillige Bestemmelser — jeg skal ikke gaa videre i Enkeltheder eller trække Forhandlingerne ud om denne Sag — i Lovforslaget, som det nu her foreligger, der trænge til en rigtig grundig Overvejelse, inden Forslaget bliver til Lov. Jeg vil derfor forbeholde mig at foreslaa, at Sagen henvises til nærmere Overvejelse i et Udvalg.

Olesen: Det foreliggende Forslag tager Sigte paa to Ting, idet det dels vil gennemføre en Kystsikring, dels ogsaa vil tage Hensyn til de saakaldte Stenfiskere eller dem, som tage et eller andet fra Stranden og Strandbredden. Det er jo sikkert nok, som det her er blevet nævnt baade af den højtærede Minister og det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen), at det danske Land mange Steder er udsat for Beskadigelse af Havet og Vandene overhovedet, og det er jo vistnok magtpaaliggende, at der gøres saa meget, som der kan gøres, for at sikre vore Kyster. Grunden til, at dette Forslag er fremkommen, er dog vist ikke, at der er gjort for lidt i saa Henseende, men Grunden dertil er vel snarere, som den højtærede Minister ogsaa pegede paa, det Misforhold, der er fremkommet ved Lov af 23de Januar 1862, at man har faaet nedlagt Forbud mod Stenfiskere og andre, og saa har Grundejeren selv kunnet benytte de Sager, som der her er Tale om; altsaa han har ikke villet værne sin Kyst, men borttaget eller bortsolgt disse Sager, som skulde værne Kysten. Det er vel særlig med Hensyn til dette Forhold, at Lovforslaget tilsigter at gøre Ret og Skel, thi naar en Kystsikring er nødvendig, maa den jo ogsaa gøres saaledes, at Forbuddet kan blive overholdt af alle, baade af Kystejereren og Stenfiskerne,

eller hvem det nu er, saa at de ikke maa borttage de Sager, som Synet har udtaget, men at disse maa blive liggende for at værne Kysten. Ud fra dette Syn paa Sagen, finder jeg, at det foreliggende Lovforslag er meget godt. Det kan jo gerne være, at der kan være enkelte Ting deri, som der kunde ændres ved. Jeg savner saaledes en lille Bestemmelse baade i den gamle Lov af 1862 og i dette Lovforslags § 1. Der nævnes her som Ting, der ikke maa borttages: Sten, Ler, Sand eller Grus, men saa vidt jeg forstaar, omfatter dette Lovforslag ogsaa Fjorden, i alt Fald Limfjorden, og der have vi det Tilfælde oppe hos os, at der er megen Tang, der skyller i Land paa bestemte Steder, lægger sig der, bliver fyldt med Sand og dækker derved Stranden, saa at der endogsaa kan blive Ager og Mark af det. Paa enkelte Steder er det saa saaledes, i flere Kommuner, flere Sogne, at Folk kunde komme og hente flere Tusinde Læs Tang, navnlig om Efteraaret, og derved kunde de jo beskadige Kysten. Jeg synes derfor, at naar der skulde være Tale om disse Ting, skulde Tangen ogsaa helst have været med, men jeg antager, at det eventuelle Udvalg — jeg har, som sagt, forstaaet det saaledes, at Loven ogsaa skal gælde for Limfjorden — vil kunne komme til at forhandle ogsaa derom.

Med Hensyn til Ejendomsretten er det jo blevet nævnt her, at den vedkommende Lodsejer, der har sin Ejendom grænsende til Stranden, skulde have en særlig Ret over for Strandbredden. Jeg ved ikke, hvorledes det forholder sig, det er i alt Fald noget, som jeg synes, man maa tænke over for flere Steders Vedkommende, jeg synes, at der mange Steder er et Misforhold. Naar Vandet skærer en Mands Ejendom bort, som det bevislig gør mange Steder, skal det være, som om denne Mand dermed aldeles har tabt sin Ret til det paagældende Stykke Jord. Jeg ved nok, at der har været nedsat en Kommission til at udarbejde en Ordning, hvorved han kunde faa sit Hartkorn o. s. v. borttaget af den Ejendom, som er gaaet i Havet, men jeg ved paa den anden Side, at der er mange Steder, hvor det endnu er saaledes, at en Mand sidder og skatter og skylder af en Ejendom, som ligger ude i Fjorden eller i Havet. Dette er et Misforhold, og naar her er Tale om Ejendomsretten, saa er jeg fuldstændig enig med det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) i, at der kan der ikke være Tale om, at Andenmand har Ret til at bort-